

K NOZ § 1012:**§ 1012**

Vlastník má právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Vlastníku se zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob, jakož i vykonávat takové činy, jejichž hlavním účelem je jiné osoby obtěžovat nebo poškodit.

Komentáře

11/06/2013 / ADMINISTRÁTOR

Důvodová zpráva k § 1012

0 0 0

21/10/2014 / Admin Tým

Křížové odkazy

0 0 0

28/03/2018 / Petr Bělovský

Římskoprávní pojetí vlastnictví

0 2 0

08/09/2014 / Admin Tým

§ 354 ABGB (právní stav ke dni...

0 0 0

ŘÍMSKOPRÁVNÍ POJETÍ VLASTNICTVÍ

28/03/2018 / Petr Bělovský

Římské právo chápe vlastnictví jako neomezené právní panství nad věcí, které však ve skutečnosti bylo právem běžně omezováno, a to již od nejstarších dob. Podobně, jako je tomu i dnes. Výkon vlastnictví byl nejen fakticky omezen vlastnictvím ostatních osob, ale také řadou zákonem i obyčejem stanovených pravidel sledujících veřejný, ale i soukromý zájem. Pokud jde o absolutní povahu vlastnictví, pak římská jurisprudenc neznala pojem „věcné právo“. Latinský pojem *ius in re* (který se ale nikdy nevžil) je pojmem středověké právní nauky, který vznikl souběžně s pojmem *iura in re aliena*. Římané sami rozlišovali pouze mezi pojmy *actiones in rem* a *actiones in personam*, z nichž první žaloby působily *erga omnes*. To se mimo jiné projevovalo tím, že v žalobní formulaci nebylo uvedeno jméno žalovaného, protože žaloba směřovala z procesního pohledu na věc samotnou a nezáleželo na tom, kdo ji má u sebe.

Vymezení obsahu vlastnictví v občanském zákoníku se do určité míry navrácí ke klasickému pojetí vlastnictví ve smyslu obecného římského práva. Vlastníkovi přiznává libovolné nakládání s věcí, přičemž tuto libovůli v téže větě omezuje právními předpisy. Rovněž právem vyloučit třetí osoby z nakládání s věcí občanský zákoník nepřímou odkazuje na vindikační a negatorní žalobu vlastníka. Toto *ius exclusionis*, jak o něm hovoří též důvodová zpráva, však římské právo nezná, a to z příčin popsanych výše.

Zákaz šikanózního jednání, který občanský zákoník zahrnul do základního ustanovení o obsahu vlastnického práva, římské právo znalo, avšak v širším kontextu, než jsou jen věcná práva. Na obranu proti němu byly zavedeny procesní prostředky na ochranu před zneužitím práva – *exceptio doli** (defenzivní povahy) a *actio doli* (ofenzivní povahy).

Zatím žádné diskuzní příspěvky